

Halusin puhua Stygen kanssa Kullervosta. Hän sanoi, että kyllä se sopi, mutta ilmoitti, että aihe tuntui kiusalliselta. En tiennyt miksi. Hän ei ollut varmasti kokenut Sibeliuksen jylhiä säveliä samalla tavalla kuin minä. Istuimme kahvila Kaarimaljassa aamupäivällä; paikka ja aika olivat siis otollisia kulttuuri keskusteluille. Klassinen musiikki oli minullekin uusi juttu. Kuuntelin yleensä Pink Floydia tai Dire Straitsia. Tutustuin Kullervoon sattumalta, kun katselin sitä televisiosta. Olin sitä ennen tovin katsellut TV7 kanavaa ja tunsin itseni huonoksi ihmiseksi. Teemalta tuli Sibeliuksen Kullervo. Jäin tuijottamaan esitystä, kokemaan sen. Niin olisi voinut käydä kenelle tahansa. Styge kuunteli juttujani epäuskoisena ja naurahti välillä. Pidin sitä epäkohteliaana ja hieman loukkaavana. Kuitenkin hyväksyin sen, sillä tiesin, että Styge oli hieman yksinkertainen mitä tuli musiikkiin ja muutenkin. Minulle oli oikeastaan ihan sama ymmärsikö Styge puheitani. Pääasia, että sain kerrottua asioita, jotka olivat intohimoisesti mielessäni. Enhän minä edes tiennyt millaisesta musiikista Styge piti. En huomannut Stygen sanovan mitään Kullervoon. Minä puhuin itse niin paljon, että laitoin välillä sanoja Stygen hiljaiseen suuhun ja pidin niitä hänen mielipiteinään. Saattoi olla mahdollista, ettei Styge ymmärtänyt yhtään mistä puhuin, kun kerroin kuinka mainiosti Kullervo oli sovitettu Kalevalan teksteistä. Klassinen musiikki oli varmasti vierasta joillekin ihmisille. Kuitenkin kuvittelin, että Styge olisi avoin erilaisille asioilla. Styge meni kuitenkin yllättävän hiljaiseksi, suorastaan vaiken. Hän vain hämmensi kahviaan. Styge katsoi kahvilan puhtaasta ikkunasta likaiselle kadulle, jonka keltaiset lehdet olivat sotkeneet. Odotin, että Styge sanoisi jotain. Hän voisi itse kertoa, mitä mieltä oli klassisesta musiikista. Vaikkei siitä pitäisikään, niin hän voisi kertoa sen. Sekin olisi ihan hyväksyttävää. Kuule Rytönen Styge lopulta sanoi. Hän kertoi, että viime aikoina hänen kullervoansa oli vaivannut liian pitkä aamukankeus. Se hellitti vasta sitten, kun siihen suihkutti kylmää vettä, eikä aina sittenkään. Joskus sitä joutui rauhoittelemaan pienellä piiskalla, niin sanotulla "erektiöläpsyttimellä". Niitä sai tilattua mystisistä maista, internetin välityksellä. Oikeastaan en halunnutkaan enää puhua yhtään Kullervosta. Enkä mistään muustakaan Sibeliuksen tuotannosta. Halusin lähteä kahvilasta mahdollisimman nopeasti. Tunsin olevani häväisty. Sain Stygelle meneväni vessaan, mutta poistuin kahvilasta.